

ДОБРОМИР:                   Още малко остава...

РАДУЛ:                    А ти? Кога тръгваш? У нас ли ще пренощувам? Мамо, приготви нещо, че гостът ни може да не е ханвал скоро... Хе, там от новото брашно умеси набързо прясна пита, тегли врата на някое пиле...

/Изведнъж той замръзва./

ДОБРОМИР:               Какво има?

РАДУЛ:                   Царски стрелци...

/Добромир се обръща./

ДОБРОМИР:               Ами сега?

РАДУЛ:                   Промъкни се бързо до в къщи, мама ще ти покаже скривалището, а аз ще се опитам да ги залъжа. Оттук все под лозницата...

ДОБРОМИР:               Късно е... Видяха ме вече...

РАДУЛ:                   Кълна се в копчето на свети Димитра, че няма да те дам без борба! Това не е домът на севаста, гдето те предадоха. Ще залостя всички врати! Къщата ни е нова и яка...

ДОБРОМИР:               Няма нужда заради мен да погубваш себе си и майка си. Животът ти е ценен. Иван-Асен разчита много на тебе, Радуле. Защото знае, че войската ще тръгне подире ти, гдето и да се явиш. Стига. Не. Ето ги пред къщи.

/Добромир скръства ръце и вдига невинно очи към небето. Приближава Драгота съпроводен от стрелците./

ДРАГОТА:                Търсим войводата Радул!

РАДУЛ:                   Аз съм човекът, когото дирите.

ДРАГОТА:                По заповед на светлия и благочестив наш цар Асен-Борил трябва да те отведем с нас в Търнов още тази вечер!

РАДУЛ:                   Готов съм да изпълня заповедта на благочестивия цар и веднага да тръгна с вас.

/Радул бързо става за да избегне опасната среща./